

Pacte és renúncia

written by Adam Majó | 23 de maig de 2018

El nou M.H. president ha emplaçat el govern espanyol a posar dia, lloc i hora per asseure's a parlar i –s'entén– trobar una solució pactada al conflicte català. L'espanyolisme dur segueix apostant per la victòria trentanovista i ni tan sols es planteja l'opció del diàleg i l'unionisme pretesament conciliador s'ha afanyat a recordar-nos que pactar és renunciar, que d'un pacte ningú en pot sortir amb el 100% dels seus plantejaments inicials i que en conseqüència –vénen a dir– el sobiranisme haurà de renunciar a la independència a canvi d'un encaix satisfactori en un hipotètic Estat espanyol reformat. I sí, pactar vol dir renunciar. I tenen raó, l'independentisme ha d'estar disposat a deixar de banda alguns dels seus plantejaments si vol aixecar-se d'una (també hipotètica) taula amb un acord sota el braç. Haurà de renunciar, per exemple, a imposar la independència, de la mateixa manera que l'Estat i l'unionisme haurien de renunciar a imposar la permanència a l'Estat espanyol. Per arribar a un pacte les dues parts s'haurien de guardar al calaix les premisses no compartides. Això vol dir que, per exemple, l'independentisme haurà de renunciar al mandat de l'1 d'octubre (ho sento) i l'unionisme haurà de fer el mateix amb la indivisibilitat de la sobirania tal com la recull la Constitució espanyola.

No és fàcil, ja ho sé, però només superant aquesta primera barrera, i admeten que les dues opcions (permanència i independència) són possibles, podrem entrar en el debat realment interessant, el de la concreció i el detall. I aquí hi ha molt a discutir: Quan? D'aquí a tres mesos o d'aquí a cinc anys? Com? Amb un referèndum simple o a través d'un procés polític més complex que inclogui reformes constitucionals? Qui? Amb quin cens? Amb un mínim de participació? Amb quins organismes (nacionals, estatals o

internacionals) d'arbitratge i recompte?...

I encara més, probablement caldrà pactar també les condicions tant de la independència com de la permanència. Si guanya la independència, la futura república mantindrà un fons de compensació durant uns anys determinats i es compartiran determinats serveis i projectes comuns. A canvi, si el que guanya és la permanència, l'Estat es compromet a mantenir l'autogovern tal com el coneixem, a mantenir l'oficialitat del català i a reduir el dèficit fiscal al 5% del PIB. M'ho invento. En tot cas, reduiríem la tensió i el nerviosisme si arribéssim a un referèndum en el qual els partidaris d'una opció o l'altre encaressin la votació amb menys por a la derrota, sabent que, en qualsevol cas, ningú en sortirà desprotegit.

Pensareu que estem molt lluny d'un escenari de negociació i pacte, i teniu raó, però a vegades les coses canvien molt de pressa i l'independentisme no pot tornar a improvisar, no podem córrer el risc que, després de demanar insistentment diàleg, ens diguin que sí i no sapiguem ni com ni sobre què negociar.